

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/583/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213172
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213172.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a členov senátu JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 9C/220/2012-39 zo dňa 22. apríla 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 9C/220/2012-39 zo dňa 22. apríla 2014 prvým výrokom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a tiež jeho žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žiadal, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovil, že žalovaná zodpovedá za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota a následne rozsudkom zaviazal žalovanú na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca spolu s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania podal návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) O.s.p. z dôvodu, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR v tejto konkrétnej veci, keďže podľa názoru žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici porušil jeho práva tým, že nevylúčil sudcov okresného súdu z konania, a tým boli porušené práva navrhovateľa na zákonného sudcu a právo na nestranný súd. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že keďže o námietke zaujatosti v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že všetci sudcovia okresného súdu neboli z konania vylúčení, týmto rozhodnutím je okresný súd viazaný, a teda nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) O.s.p.. Žalobca uplatňoval svoj nárok na náhradu škody s nárokom na nemajetkovú ujmu na základe tej skutočnosti, že v konkrétnom exekučnom konaní nerozhodol okresný súd v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora, a tým došlo ku vzniku škody na strane žalobcu na základe nesprávneho úradného postupu súdu. Okresný súd ďalej uviedol, že v predmetnej exekučnej veci zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na okresnom súde pod číslom 3Er/2999/2010 oprávnený podal návrh na exekúciu dňa 6. októbra 2010 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 10. decembra 2010 na základe exekučného titulu, ktorým má byť rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 4. marca 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Ďalej v odôvodnení okresný súd uviedol, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie lehota 15-tich dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so

zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Táto lehota sa nevzťahuje aj na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd uvádza, že v danej exekučnej veci existovali oba dôvody, pri ktorých neplatí 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca teda nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik prípadného nároku na náhradu škody, prípadne nároku na nemajetkovú ujmu, a to nesprávny úradný postup okresného súdu. V ďalšom konaní sa súd nezaoberal skúmaním otázky, či na strane navrhovateľa týmto prípadným nesprávnym úradným postupom vznikla škoda alebo iná nemajetková ujma a či existuje príčinná súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Nie je v právomoci okresného súdu konštatovať, že v danej veci došlo k prieťahom v konaní, keďže konštatovať túto skutočnosť môže len ústavný súd na základe sťažnosti oprávnenej osoby. Na druhej strane okresný súd uvádza, že v danej veci neplatila lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Okresný súd poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01, I. ÚS 63/00 a I. ÚS 42/01. V závere okresný súd konštatoval, že zo strany okresného súdu nedošlo v rámci exekučného konania k nesprávnemu úradnému postupu a ani k zbytočným prieťahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré by zakladali právo žalobcu na náhradu škody, prípadne nemajetkovú ujmu. Okresný súd preto návrh žalobcu v plnom rozsahu zamietol. Keďže žalovaná, ktorá mala v konaní úspech, si trovy konania neuplatnila, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Odvolačný súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku pre správnosť jeho dôvodov a nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil a preto na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 387,24 Eur, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorým je Okresný súd v Rimavskej Sobote s tým, že exekučný súd postupoval v rozpore s § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku žalobca videl nesprávny úradný postup v tom, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote 15 dní.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 3Er/2999/2010 (exekučná vec vedená proti povinnému Tamásovi Bodollóvi, Včelince 96) zistil, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 10.12.2010. Exekučný súd rozhodnutím 3Er/2999/2010-9 zo dňa 4.3.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.5.2011. Exekúcia bola následne zastavená uznesením zo dňa 23.6.2011. Z obsahu spisu súd ďalej zistil, že prvostupňový súd predložil odvolaciemu súdu spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti, o ktorej bolo rozhodnuté tak, že konajúci sudca nie je z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený (uznesenie 41NcC/4/2012 zo dňa 10.10.2012).

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 4.4.2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 22.4.2014, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 17.4.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa svojho tvrdenia podal na Ústavný súd SR. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd právoplatným rozhodnutím a zákonný sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodnutia prejedávanej veci a konajúci súd je týmto rozhodnutím viazaný, nie je dôvod prerušiť konanie z dôvodu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť, o

ktorej ani neosvedčil, že ju ústavnému súdu vôbec podal. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup je postupom, ktorý upravuje Občiansky súdny poriadok. Je teda postupom zákonným a v žiadnom ho prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučný spis vedený v predmetnej exekučnej veci. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnému Tamásovi Bodollóovi doručená 10.12.2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 4.3.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Následne bola exekúcia uznesením zo dňa 23.6.2011 zastavená.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 10.12.2010 uznesením zo 4.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.5.2011. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje veľké množstvo exekučných konaní pred okresným súdom a za takej situácie je akceptovateľná. predmetná lehota v ktorej bolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

Žalobcova námietka, že prvostupňový súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nebola dôvodná. Prvostupňový súd správne konštatoval, že v prípade, že nie je splnený jeden z rozhodujúcich

predpokladov zodpovednosti za škodu, a to preto, že chyba nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci nie je potrebné sa zaoberať existenciou ďalších predpokladov tejto zodpovednosti.

Odvolacie námietky, ktoré smerujú proti záverom súdu, že škoda nevznikla, resp. že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil sám dlžník, že žalobca nešpecifikoval jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že tieto nekorešpondujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie bolo založené na tom, že v konaní nebolo preukázané, že bola splnená podmienka zodpovednosti za škodu, a to že exekučný súd nesprávne úradne postupoval.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčíslił..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.